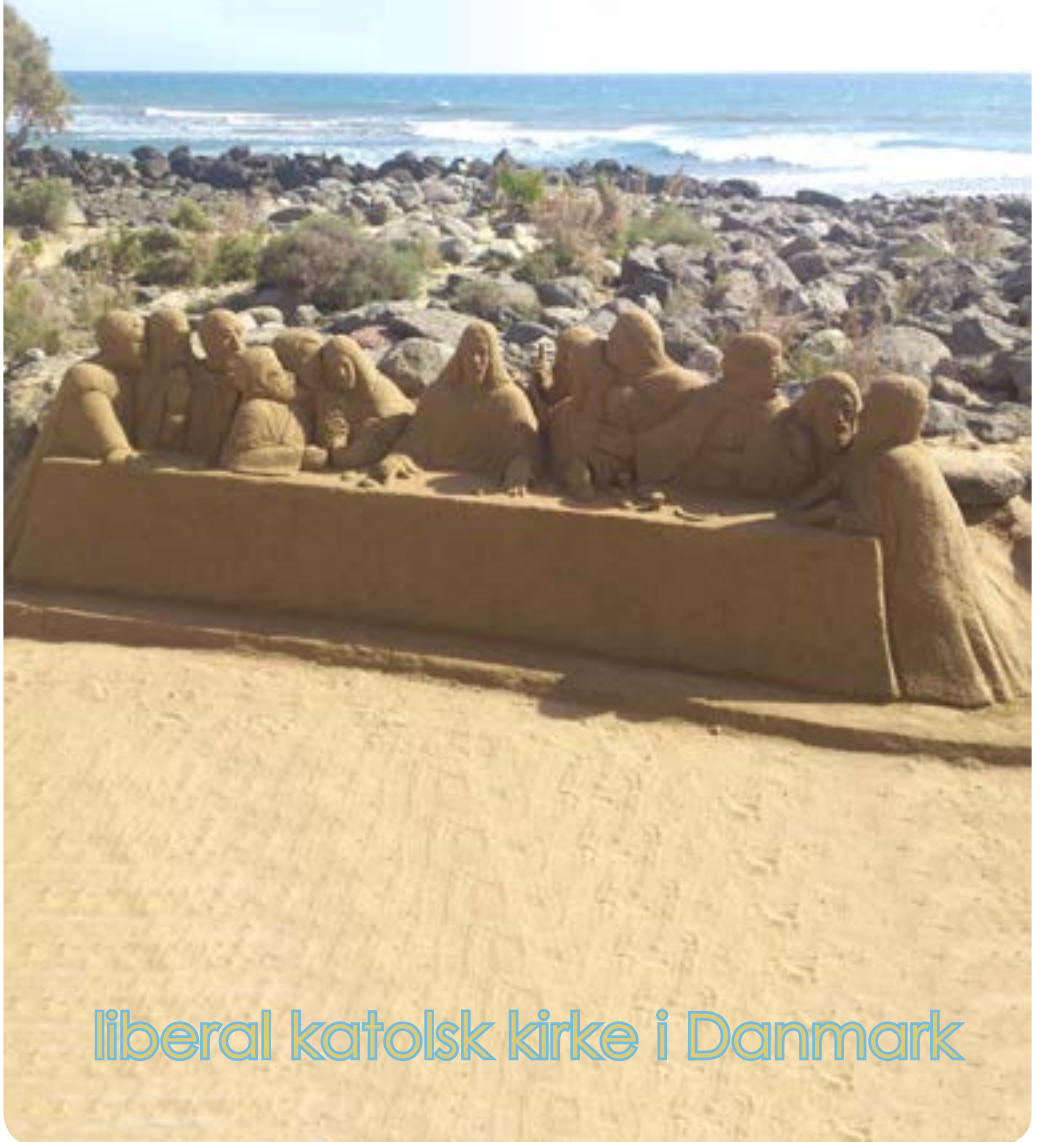

Sanctus

– et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 26 — juni 2014

liberal katolsk kirke i Danmark

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: bal@pc.dk

Præst:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: olga_kenneth@webspeed.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende biskop:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 50672446; mail: uffeborjesen@gmail.com

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer og øvrigt menighedsråd:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail simone.andersen@comxnet.dk

Rita Frim
Voldparken 9, 2700 Brønshøj
Tlf: 6019 7537

Center Skt. Rafael, Midtjylland

Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@heboro.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: k@kjwt.dk

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 8699 7707; mail: mogbli@ma-net.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorteabildskov@gmail.com

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

Center Skt. Mikael, Fyn

Ansvarshavende præst:

Natascha Høyer
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: nathoe@paradis.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se ovenfor)
Øvrige: Annitta Andersen, Lise Ollendorff

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone
Andersen, simone.andersen@comxnet.dk

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk -
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

**@lkk-dk.dk mailadresserne og hjemmesiden
lkk-dk.dk genåbnes senest 1. august 2014**

Forside

Sandskulptur fotograferet på Grand Canaria af
Walter Schou

Hvor vejene skilles - Kapitel 2 - Troens indhold

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Biskop Pigott (præs. biskop 1934-36) har skrevet en meget interessant serie artikler om teologien i liberal katolsk kirke. I disse artikler sætter han læren i liberal katolsk kirke op imod den traditionelle lære i de gamle kirker og beskriver det specielle bidrag, som vores bevægelse bidrager med til den moderne kristne tankegang. Biskop Pigott var tillige dr. theol. Artikelserien er fra 1925, og nedenstående er den anden artikel. Teksten indgår i pensum for aspiranter til præstegerningen i liberal katolsk kirke.

Der blev i den første artikel gjort et forsøg på at vise, at liberale kristnes krav på at søge *sandheden* for dem selv og dog forblive katolikker er en ny start i katolicismens historie. Den traditionelle teori er, at *sandheden* i sin helhed blev betroet den katolske kirke, så den kunne passe på den, og at *sandheden* skal pakkes ud og fordeles på det tidspunkt og på den måde, denne kirke synes passende. Den liberale teori er, at *sandheden* er en pris, der skal vindes ved hård stræben, og at enhver, der ved hård stræben sætter sig i stand til at modtage den,

gradvist og efterhånden vil blive ledt ”frem til al sandhed”.

At have dette sidste synspunkt og alligevel være katolik er så nyt i denne verden, at foreningen af liberalisme og katolicisme i liberal katolsk kirke i sig selv er en klar adskillelse af vejene.

Der er nu tilbage at undersøge *troen* meget omhyggeligt for at finde ud af, hvad de fleste liberalkatolikker mener om den, og præcis hvor deres udlægning af begrebet adskiller sig fra traditionalismens veltrådte sti. En særskilt organisation som liberal katolsk kirke må nødvendigvis stå for noget meget definitivt i verden. Det er ikke nok for en kirke at være liberal. Det er ikke nok, at dens medlemmer er fuldstændigt frie til at tænke selv og til at søge *sandheden* på deres egen måde. Det er ikke nok at de er frie til at gøre det, det er nødvendigt at de også aktivt og positivt går ud og gør det. Og efterhånden som de opdager fragmenter af *sandheden*, er det nød-

vendigt at de delagtiggør verden i deres opdagelser. De må nødvendigvis være en *Ecclesia Discens*¹. Hvis en kirke skal have en reel værdi for den menneskelige race, må den have sit specielle budskab til sin tidsalder og sin generation. Liberal katolsk kirke må have sit særlige budskab, som er helt dets eget, også når den allermest understreger sine medlemmers frihed til at tænke selv og til at acceptere eller afvise dette budskab, som de har lyst.

Når en kirke er liberal, kan den ikke oprette *de fide*² doktriner. Dens biskopper kan heller ikke udta-

1 **Ecclesia Discens** – den lærende kirke. Det aspekt af Kirken, der understreger dens mulighed og forpligtelse til at lære mere om troens natur og mening. Modsat **Ecclesia Docens** – den belærende kirke. Et udtryk, der bruges om hierarkiet, dvs. paven og biskopperne sammen med ham, der taler om deres guddommeligt autoriserede stilling til at belære de troende om sager, der angår frelse og helliggørelse.

2 **De fide** – af troen. Et udtryk, der bruges af den romerske kirke for at give visse læresætninger status som guddommeligt åbenbarede, hvorfor det er en pligt at tro på dem.

le sig *ex cathedra*³, hvad angår troen. Men når den er en kirke, der adskiller sig fra andre kirker, må den have sin egen særskilte lære, som dens lærere stort set er enige om. Den må have et intelligent og forståeligt svar på det spørgsmål, der sandsynligvis vil blive stillet meget ofte af dets medlemmer i disse første år: Hvad står I for?

Således bliver vi stillet ansigt til ansigt med det ældgamle spørgsmål om frihed ved selve starten af vores bestræbelser for at finde ud af, hvad der er liberal katolsk kirkes specielle budskab. Spørgsmålet er for vigtigt til at blive ignoreret eller arkiveret. Enhver gruppe mennesker, der forsøger at etablere frihed, må tage stilling til det, uanset om denne gruppe er religiøs, politisk eller social. Hvordan får man frihed til at harmonere med disciplin og orden? Det er med få ord det spørgsmål, som en fri eller liberal kirke, katolsk eller noget andet, bliver konfronteret med. Det er det samme spørgsmål, som statsmænd konfronteres med i forhold til nationers ledelse, og som skoleledere og –administratorer stilles overfor i forhold til træningen af børn. Hvis folk er frie, hvordan kan der så være

3 **Ex cathedra** – Pavelige afgørelser om tro og moral af højeste autoritet. Sådanne afgørelser er ifølge romersk-katolsk lære ufejlbarlige og dermed forpligtende lære for alle [romerske] katolikker. *Fra den Store Danske Ordbog.*

orden og disciplin? Spørgsmålet antyder, at folk for det meste ikke er klar til frihed, hvilket er sandt. Men hvordan kan de nogensinde blive klar, hvis der ikke eksperimenteres og hvis de aldrig bliver behandlet som om de var klar til eksperimentet? Den gamle vej – den autokratiske despotismes, den militære lovs, den romerskkatolske autoritets vej – er ganske enkel. Der tages ingen risici og gøres ingen eksperimenter under disse systemer. Den vej skærer simpelthen knuden over. Men de, der tror på frihed og kalder sig selv liberale, må binde knuden op uden at skade snoren. Løsningen på problemet skal findes i livets stigende flod, i evolutionen. Når folk udvikles og forstår mere angående samarbejde og gensidig kærlighed og tjeneste, vil de instinktivt rette sig og finde deres perfekte frihed i den glade tjeneste for Gud og deres medmennesker. Så vil de aldrig bruge deres frihed som en ondskabens kappe. Så vil der være selvdisciplin, og hvor der er selvdisciplin er der ikke brug for nogen anden form for disciplin. Som alle andre af livets forvirrende problemer vil dette således også blive løst af evolutionen. *Solvitur ambulando*⁴. I mellemtiden må der

4 **Solvitur ambulando** – problemet løses ved at gå en tur eller ved et simpelt eksperiment. Pigott har ændret udtrykket til *solvitur ambulando* og mener således Problemet *vil* blive løst....

tages risici, og det er betingelserne i liberal katolsk kirke i øjeblikket.

I religiøse organisationer er spørgsmålet: Er det tilladt kleresiet og de forskellige lærere at undervise i præcis det, de har lyst til? Er det f.eks. nødvendigt, at de har frihed til at undervise i netop de doktriner, som forekommer liberale mest snærende, ja selv mest skadelige – netop de doktriner, som liberalkatolikker er allermest glade for at være fri af? Er det nødvendigt, at friheden strækkes så langt? Det er det tilsyneladende, der er ingen anden udvej. En kirke må være tro over for sin egen teori, uanset hvad det koster. Og at give den aliberale den perfekte frihed til at undervise aliberalt er den pris, som en liberal kirke må være parat til at betale for sin egen frihed, hvis det er nødvendigt. Vi må så håbe, at det ikke bliver nødvendigt for liberal katolsk kirke at betale den pris. Vi må håbe, at ingen, der vil begrænse sig selv og andre inden for snævre og snærende tankebaner, vil søge at blive lærer i liberal katolsk kirke. Men det er tilsyneladende den eneste løsning. Risikoen må tages. Og det er bedre at løbe en sådan risiko

end at falde tilbage til den gamle og aliberale metode med at formulere vores egen ortodoksi. En liberal ortodoksi ville så sandelig være en ordenes modsætning, og en ortodoks liberal katolsk kirke ville være til grin for både Gud og mennesker.

Lidet vi således frasiger os enhver intention om at ville danne en liberalkatolsk ortodoksi, kan vi igen nærme os spørgsmålet: Hvad står liberal katolsk kirke for?

Vi vil undersøge dette spørgsmål i en række korte artikler under overskrifter, der vil være kendte for dem, der studerer teologi og kirkehistorie, som f.eks. doktrinen om Gud, doktrinen om Kristus, doktrinen om mennesket, doktrinen om frelse, etc. Der vil blive gjort et forsøg på at finde ud af, i hvor høj grad vi er enige med den gamle, traditionelle eller *ortodokse* kirkelære, og præcis hvor vi er uenige. Hvis den indbyrdes afvigelse eller punktet, hvor vejene skilles, kan findes, markerer dette punkt stedet, hvor liberalismens lære begynder. Det er også det punkt, hvor liberalkatolikker kan forvente at blive stempet som kættere af de

ældre katolikker. Det må vi forvente. Hvis vi var *ortodokse* på alle måder, havde vi ikke dannet en særskilt kirke. Der ville ikke have været behov for en særskilt kirke. Men når vi nu er skilt ud, kan vi lige så godt kende til det, der er vores specielle mærke eller ”kætteri”. Formålet med denne undersøgelse af doktriner er ikke at fortælle liberalkatolikker, hvad de burde tro på, men at vise dem, hvad de formentlig tror på og hvordan deres tro skiller sig ud eller er ”kætersk”.

Det er ikke vanskeligt at finde ud af, hvori den kristne kirkes lære består, når det drejer sig om den grundlæggende teologi. Læren om den udelte kirke er opsummeret og udtrykt i de tre trosbekendelser eller *trossymboler*, der er kendt under navnene den nikæiske trosbekendelse, den apostolske trosbekendelse og den athanasiske trosbekendelse *Quicumque Vult* (de første ord i den athanasiske trosbekendelse er *quicumque vult salvus esse* – den som ønsker at frelses). Dato for og forfattere til disse *symboler* kan ikke bestemmes med sikkerhed, men symbolerne selv kan betragtes som præcise eksempler på kirkens lære gennem de første fire almindelige eller økumeniske råd – rådene i Nikæa (år 325), Konstantinopel (år 381), Efesos (år 431) og Chalcedon (år 451). Disse tre trosbekendelser, der

forudsætter eksistensen af en klar åbenbaring – *troen* – er indeholdt i liturgierne hos såvel den romerske som den anglikanske kirke, og de accepteres som tilkendegivelser af den kristne tro af de fleste frikirkelige organisationer. The Church of England meddeler i sine trosartikler, at de kan underbygges ”med ret stor sikkerhed af den hellige skrift”.

Kirkens lære taget under ét kan altså siges at være omfattet af og opsummeret i de tre historiske trosbekendelser, men fortolkningen af trosbekendelserne og troen hos de forskellige grupper af kristne – *kirkerne* – som kristendommen nu er inddelt i, er en helt anden sag. Den romerske kirke synes at mene, at den er den eneste kirke, der har autoritet til at fortolke. Det er kun den organisation, synes den at hævde, der ufejlbarligt kan forklare *sandheden*, som den indeholdes i trosbekendelserne. I tridentinererklæringerne (1545-1563) har den fortolket, forklaret, udviklet og (tror dens modstandere) tilføjet til og forvredet kristendommens fundamentale sandheder, som de er udtrykt i de tre trosbekendelser. The Church of England har ligeledes forklaret og fortolket *troen* i sine 39 trosartikler⁵ (1562). Den presbyterianske fortolkning kan findes i the Westminster Confession (12. årh.). Ud over disse udvidelser,

udviklinger eller tilføjelser til trosbekendelserne, der findes i næsten enhver adskilt eller særskilt kirke inden for kristendommen, kan der findes endnu flere udvidelser i de *filosofiske skoler*, der i enhver given kirke markerer de forskellige måder, som kan fortolke den pågældende kirkes lære. Og dertil kommer, at hver enkelt lærer eller præst vil se på sin egen måde på en lære, og det vil igen være en ny fortolkning. Det er sandsynligt, at næsten hver eneste kristne, bevidst eller ubevidst, fortolker trosartiklerne på sin egen måde, uanset om hans eller hendes egen kirke tillader ham/hende at have denne frihed til privat fortolkning. Jo længere vi fjerner os i tid fra de økumeniske råd, jo vanskeligere bliver det at finde ud af præcis, hvad der er det kristne synspunkt eller den kristne lære vedrørende de enkelte grundlæggede spørgsmål.

Det er, når vi kommer langt væk fra kilden og fortaber os i fortolkningernes tåge, at vi for det meste finder de naive fortolkninger, som den kristne religions modstandere eller kritikere bliver ved med

at beskrive som Kirkens lære. Det er ikke fair eller sågar intelligent, at kritikere dømmer en stor religion på den lære, som dens mindst intelligente eksponenter står for. Den kristne doktrin om Gud f.eks. og om Guds forhold til mennesket skal ikke, som disse kritikere formoder, findes i simple bønders hoveder eller i de calvinistiske præsters fantastier, heller ikke i de tidlige hebræiske skrifter. Den skal findes i kristendommens historiske trosbekendelser. Hvis det var muligt for både kristne, når de bedømmer værdien af andre store religioner, og for lærerne inden for andre trosretninger, når de prøver at forstå kristendommen, altid at undgå denne unfair måde at kritisere på, ja så ville vi hurtigere kunne nå til sandheden om hver enkelt standpunkt og lettere og hurtigere opdage religionernes broderskab.

Liberale kristne af i dag behøver derfor ikke bekymre sig om alle kirkernes forskellige fortolkninger, og slet ikke om de mest naive. Det er simpelthen spild af tid at prøve at nedbryde læresætninger som den hellige skrifs ordrette inspiration,

arvesynd, forudbestemmelse, evig straf med mere. Ødelæggelse er modernisternes speciale, ikke liberalkatolikernes. Modernisterne kan deres job, og man kan stole på, at de gør det grundigt. Det er et spørgsmål, om ikke selv de ville være bedre beskæftiget ved et konstruktivt arbejde end ved at rive nogle naive teorier om Gud og hans omgang med mennesket ned. Teorier, der alligevel allerede er ved at gå af brug og med naturens gang snart vil være forældede. Kan det betale sig for nogen at bruge tid på denne slags arbejde? Det er ikke sandsynligt, at mennesker, der går ind for disse teorier, nogensinde kan vindes for den lære, de vil finde i liberal katolsk kirke, og i øvrigt vil de formodentlig aldrig opgive deres lære, hvis de bliver angrebet frontalt. Hvis de overhovedet skal vindes for den, skal det ske ved venlig overtalelse og gennem den ”søde smag af et gudeligt liv”, ikke ved frontalangreb.

På den anden side er nogle af de bedste lærere i de ortodokse kirker kommet med sublim læring, og det vil være godt for liberalkatoliker at sætte sig ind i denne. Det vil være den lære, disse er kommet med, og Kirkens doktriner som de findes i de historiske trosbekendelser – ikke de middelalderlige fortolkninger og de efterfølgende fortolkningsteorier – som vi først og fremmest vil

beskæftige os med i de følgende artikler. Det næste, vi vil beskæftige os med, er at prøve at opdage den indre mening i de grundlæggende doktriner – trosbekendelsen i trosbekendelserne. At gå bagom trosbekendelserne til det *depositum fidei*⁶, der formodes at ligge i dem og igen

6 **Depositum fidei** – Troens skat. Betegnelse for de åbenbarede og overleverede trossandheder, som det er kirkens opgave at forsvare og videregive uforfalsket (*katolsk minileksikon*).

bagom det til det fulde omfang af dette indhold. Således opnår vi måske viden fra den *disciplina arcana*⁷, som vi kendte for længe siden, og som vi har mistet for en tid.

7 **Disciplina arcana** – Disciplinen om det hemmelige, det skjulte.

Absolutionens sakramente

Af Kenneth Christensen

Dette er den femte artikel i en serie om de syv sakramenter. Disse nådegaver eller mysterier er en af de absolutte kerneydelser i liberal katolsk kirke. Ceremonierne omkring dem omgærdes med stor respekt, idet kirkens opgave fra starten har været at bevare den sakramentale kraft i sit fulde omfang og føre den ind i den nye tidsalder, indtil den tid kommer, hvor stafetten skal gives videre, på samme måde som den kristne kirke overtog den fra de ældre religioner.

En ting som protestanter ofte griner af – muligvis med et gran af misundelse – er forestillingen om, at katolikker kan gøre præcis, hvad de vil.

Man går bare til skrifte, får syndsforladelsen, og så kan man gå ud og synde videre. Gud har tilgivet én, og træder man ved siden af på ny, så går man bare til skrifte en gang til. Genialt system. Protestanter derimod må sidde brødebetyngede hele livet og vente med skræk på dommedag, mens muntre katolikker fester derudad. Det er nok ikke tilfældigt, at psykoanalysen navnlig er slået igennem i Nordeuropa og Nordamerika, mens det at gå til psykolog har været nærmest uaktuelt i den katolske verden.

Denne nyttige ting, syndsforladelsen, som vi i liberal katolsk kirke foretrækker at benævne *absolutionen*, har ganske vist været udsat for en god portion hykleri i tidens løb, men ikke desto mindre har den en

stor åndelig funktion. Vor kirkes clairvoyante fædre har studeret dette omhyggeligt. Sakramenterne er ikke videreført i liberal katolsk kirke, blot fordi de var der i forvejen, men fordi de rent faktisk havde en effekt.

Der er en række lovmæssigheder i verden – de fysiske love og en række åndelige love. En af disse er *karma-loven*, som sikrer at vi udvikler os som mennesker. De handlinger, vi foretager os, herunder de tanker vi, tænker, eller de ord, vi siger, har alle en følgevirkning. Fænomenet kaldes også loven om årsag og virkning. Alt der foregår, alt der sker os i verden har en årsag. Intet kommer af intet. Det kan være, at den energi, som er udsendt, er så kraftig, at den manifesterer sig, som en begivenhed. Det kan være aggression, som manifesterer sig som ufred, eller bønner, som forårsager en helbredelse. Når vi som mennesker løber ind i vanskeligheder eller ligefrem ulykke, er der også en grund til det. Intet er i den forbindelse mere bekvemt end at skyde skylden på andre, forældrene og den dårlige opvækst, naboens bidske hund, lægernes uduelighed, den spirituspåvirkede bilist. Vi peger fingrene i alle mulige retninger, fordi vi ikke kan se – og måske er det også for smertefuldt at erkende – at vi selv er ophavsmanden til alle vore fortrædeligheder. Somme tider ligger årsagen i handlinger begået i tid-

ligere liv, og det er ikke altid et kønt syn. Vi skal nok være glade for, at vi i almindelighed ikke kan huske så langt tilbage. Den smerte, vi rammes af, kan sagtens være en konsekvens af en lidelse, vi selv har påført andre.

Nuvel, kan absolutionens sakramente så gøre det gjorte ugjort? Kan den fritage os for karmalovens magt? Det kan den selvfølgelig ikke – ikke direkte. Kirkens sakramenter går ikke imod naturen. Og det ville givetvis heller ikke være ønskeligt. Loven fungerer populært sagt således, at man påføres lidelse, indtil man ikke længere kan nænne selv at påføre andre lidelse. I medfølelsen ligger indsigten. Dette er for eksempel kernen i bl.a. andet historien om Parsifal, hvor et af nøgleordene lyder: *durch Mitleid Wissen* – gennem medlidenhed til forståelse. Kan man forestille sig at leve i en verden uden skygge af empati? Det ville ikke være et rart sted. Den medmenneskelighed, som trods alt er til stede her på jorden, er udviklet gennem de enkelte menneskers udlevelse af karma.

Har man stjålet noget, må man sone sin skyld ved enten at gå i fængsel eller betale en bøde. Man kan også

indgå forlig med den forurettede og aflevere tingene tilbage eller købe nogle nye til erstatning. Ideelt set vil de to første alternativer umiddelbart medføre en erkendelse, hvorefter man ikke mere vil stjæle. Det er bare meget sjældent, at det fungerer sådan – det er snarere tvært imod. Men her har vore lovgivere måske en erkendelse til gode. De to næste alternativer er derimod et tegn, på at samvittighedens stemme er ved at blive vakt til live, så man i anger ønsker at gøre det godt igen.

Og hermed nærmer vi os en forståelse for, hvad en moralsk overtrædelse – og dette har i høj grad individuelle grænser – gør ved os, åndeligt set. Det er nok de færreste af os, som ikke kender følelsen, ”av, dette her burde jeg ikke have gjort!” Man rammes af samvittighedsnag, tankerne vedbliver at kredse om det, man har sagt eller gjort, man kan næsten få det fysisk dårligt, hvis det er rigtigt grelt. Dette beskrives af de clairvoyante som om de åndelige energilinjer, som forbinder os med vort højere selv, bliver viklet ind i hinanden. Energien flyder ikke længere frit, og man mister dermed i et vist omfang forbindelsen til sit højere selv og går glip af den vejledning, som man modtager derfra. Man svækkes og mister retningssansen.

Normalt vil disse knuder i energilinjerne med tiden blive udredt igennem

naturens egen genoprettende kraft, og man vil komme til hæfterne igen (dvs. hægtet op på sit højere selv). Er man derimod vedholdende i sine ugerninger, så når ubalancen ikke at blive rettet op, og man kan udvikle kynisme. For ikke at falde sammen vil man da begynde at drage energi fra et andet sted end sit højere selv – nemlig nedefra, og så ser det for alvor skidt ud.

Og her kan absolutionens sakramente spille en vigtig rolle. Sakramentet er egentlig todelt, første del består af syndsbeholdelsen eller *confiteor*, som vi foretrækker at kalde den. Traditionelt har dette været en personlig fremlæggelse af indbildte eller faktisk begåede synder. Man *måtte* bekende en synd for at få adgang til forladelsen, og man *skulle* have modtaget forladelsen for at få del i nadveren. Et u hensigtsmæssigt system, som romerkirken nu også er gået bort fra. Her er det obligatoriske skriftemål reduceret til én gang årligt. I liberal katolsk kirke forstod man fra starten, at det ikke var en optimal måde at gøre det på. I stedet introducerede man den *generelle* *confiteor*, hvor man erkender sin ufuldkommenhed med ordene:

O Herre, du har skabt mennesket til udødelighed og til en afspejling af din egen evighed; dog glemmer vi ofte vor herlige arv og vandrer bort fra den vej, der fører til retfær-

dighed. Men du, Herre, har skabt os til at blive dig lig, og vore hjerter er altid urolige, indtil de finder hvile i dig. Se med kærlighed på vore mangfoldige ufuldkommenheder, og tilgiv os vore mangler, at vi kan fyldes med glansen fra det evige lys og blive en uplettet afspejling af din kraft og et billede på din godhed.

Prøv at læse teksten igen. Der er ikke antydning af syndsbevidsthed og fornedrelse i ordlyden. Med disse ord udtrykker vi en intention om at få genoprettet den direkte forbindelse med vort højere selv, som måtte være blevet hæmmet af de fejltrin, som vi begår i en til tider presset hverdag.

Denne række håndten ud efter hjælp ovenfra besvares umiddelbart. En *opringning* til den åndelige verden

besvares altid. Hvis vi vel at mærke vil høre efter. I dette tilfælde hører præsten bønner og i kraft af den magt, han – eller hun – har modtaget ved sin ordination, meddeler han herefter absolutionen kollektivt til menigheden:

Gud Faderen, Gud + Sønnen, Gud Helligånden velsigne, bevare og heliggøre dig; Herren se i sin elskelighed på dig og være dig nådig; Herren + forlade dig alle dine synder og skænke dig Helligåndens nåde og trøst.

Ved korstegnene udføres den magiske handling, som genopretter forbindelsen til det højere selv. Energilinjerne rettes ud, og vi bliver dermed i stand til med frimodighed og styrke at gå ud i verden igen og agere med den direkte tilgang til vort højere selv.

Hermed viser det sig, at absolutionens sakramente faktisk er et uvurderligt, *indirekte* middel til at neutralisere vor ”dårlige” karma. Ganske vist fritager det os ikke fra at skulle indfri den karmiske gæld enten ved at få tilbagebetalt af samme skuffe; eller ved at udligne den negative handling ved at udføre positive handlinger; eller ved at modtage en pludselig erkendelsens nådegave, som unødvendiggør videre karmisk foranstaltning. Absolutionen løfter os umiddelbart ud fra den risiko, som der vil være ved umærkeligt at

ryge ind i en dårlig spiral. Det højere selv kan nu hjælpe med til at holde en på dydens smalle sti.

På dette sted vil det være passende at knytte nogle ord til den kontroversielle vending, *Herren forlade dig alle dine synder*. Noget af det befriende ved liberal katolsk kirke er netop, at vi ikke har denne ulyksalige syndsbevidsthed, som har martret de troende i hele kristendommens historie, så hvordan kommer disse ord lige pludselig ind i billedet. Masser af liberalkatolikker har i tidens løb – med god grund – stejlet over ordene.

Som det er tilfældet med mange af de ting vi siger under vore forskellige tjenester, benytter vi de traditionelle ord, vendinger og begreber, som er benyttet i hele kristenhedens

historie, men lægger en anden betydning i dem. Som eksempel kan man tage de græske ord *Kyrie eleison*, som i dansk oversættelse lyder *Herre forbarm dig*. I liberal katolsk kirke har vi omfortolket udtrykket, så det i stedet betyder noget i retning af *Herre, udsend din kærlighed betingelsesløst*.

På samme måde fortolkes ordet *synd* i absolutionen som den handling, hvormed man går imod den energistrøm, der er befordrende for ens egen udvikling. Den handling, der fjerner en fra den direkte forbindelse med ens eget højere selv. Man er for en tid ikke længere *i strømmen*. Det er således ikke en vredladen ydre guddom, man forsynder sig imod, det er en selv.

Den indre side af de kristne højtider — Trinitatis

Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen

Festligholdelsen af læren om den allerseligste Treenighed på denne dag afslutter på en passende måde den første halvdel af det kristne år og fører os på samme tid ind i det næste halvår. Faktisk er det en oktav af pinsedag, og en romersk autoritet bemærker hertil:

”**E**ftersom det var efter den første store pinse, at læren om

Treenigheden blev præsenteret for verden, følger vores højtidsform denne første pinse”. Den romerske kirke tillægger på en måde dagen mindre betydning, end vi gør. Den betegner alle søndage gennem resten af kirkeåret frem til advent som ”søndage efter pinse” (hvoraf trinitatis søndag er den første), mens vi andre følger praksis fra den anglikanske kirke og kalder søndagene ”søndage efter trinitatis”¹.

1 I dag benævner romerkirken søn-

Det er først inden for den senere tid, at denne dags store betydning er blevet anerkendt af vore romerskkatolske brødre. I den oldkirken var der ingen gudstjeneste eller særlig dag tilegnet Den Hellige Treenighed, da man mente, at alle dage på en måde var tilegnet denne. Biskop Steffen af Liége sammensatte en Treenighedsgudstjeneste omkring år 910, og der er optegnelser om, at denne gudstjeneste blev brugt flere steder på denne dag. Pave Alexander d. II synes i 1061 at have afslået en anmodning om, at han skulle erklære dagen som en generel festdag til ære for Treenigheden, da denne allerede blev celebreret dagligt gennem den vedvarende fremsigelse af Gloria Patri. Det var ikke før i 1316 at pave Johannes XXII beordrede hele kirken til at indføre den nuværende højtid, men selv da skete det kun som en højtid af 2. klasse, og det forblev således, indtil den senere pave Pius X den 24. juli 1911 ophøjede dagen til største værdighed.

Doktrinen om Treenigheden har været fremført på forskellig måde og er blevet bedrøveligt misforstået, og de, der misforstår den, stempler den som uforståelig og utrolig. Alligevel repræsenterer den en stor og fundamental sandhed. En udtalelse herom er hentet fra sider i

dage uden en særlig højtid som "søndage i det almindelige kirkeår" (red.)

bogen *The Catholic Encyclopedia*: ”Treenigheden er en betegnelse, der benyttes til at betegne den centrale doktrin i den kristne religion – sandheden om at der i den guddommelige enhed findes tre personer, Faderen, Sønnen og Helligånden. Disse tre personer er tydeligt adskilte fra hinanden. Ifølge den athanasiske trosbekendelse er således Faderen Gud, Sønnen Gud og Helligånden Gud, og dog er der ikke tre guder, men kun en Gud. I denne Treenighed af personer er Sønnen enbåren af Faderen, skabt gennem en evig frembringelse, og Helligånden udgår i en evig strøm fra Faderen og Sønnen. Til trods for denne forskel med hensyn til oprindelse er de tre personer evige og lige, alle er de uskabte og almægtige”.

Der findes ingen direkte henvisninger til denne doktrin i skrifterne. Og det synes at være almindeligt antaget blandt teologer,

at passagen fra Første Johannesbrev kap. 5, vers 7 ”For der er tre, der vidner: Ånden og Vandet og Blodet, og de tre bliver til ét” er en senere tilføjelse. Sent eller tidligt rummer passagen alligevel en dyb sandhed, men vi kan næppe anvende den som bevisførelse. Historierne om vor Herres dåb og forklarelse er blevet brugt til at vise manifestationen af de tre på samme tid. Men selv om vi allerede kender doktrinen og dermed dygtigt og meget passende kan flette den ind som en forklaring, er det nok lidt langt at gå at udlede doktrinen af historien. Befalingen om at gå ud og døbe alle folkeslag i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn er den klareste direkte henvisning, for omtalen af de tre personer på denne måde indebærer deres ligestilling, mens anvendelsen af ordet ”navn” i stedet for ”navne” viser os, at alle tre er én Gud.

Som vi tidligere har omtalt, har tanken om en treenighed under en eller anden form været at finde i alle store religioner i verden, selvom aspekterne eller personerne ikke altid har været placeret i samme rækkefølge. I hinduismen lærer man, at der findes en Absolut Umanifestet uden egenskaber, men at den manifesterede ophøjede Herre med egenskaber og evner altid fremtræder som en treenighed. Dens personer kaldes Brahma, Vishnu og

Shiva – sommetider betegnet som Skaberen, Bevareren og Ødelæggeren eller Befrieren. De forklares også sommetider som Eksistens, Bevidsthed og Lyksalighed, og de siges at repræsentere den menneskelige ånd gennem vilje, erkendelse og aktivitet. Der findes intet feminint aspekt her – intet, der direkte repræsenterer stoffet. Men hver af de tre personer har en shakti eller en kraft, der i praksis fungerer som vedkommendes feminine aspekt. Der er også forestillingen om Mulaprakriti, det oprindelige moderstof, der ikke er en del af treenigheden, men meget nært knyttet til den på samme måde som Den Hellige Jomfru er knyttet til Treenigheden i det kristne system. I Vedaernes esoterik, Daiviprakriti, er det manifesterede lys gennem Ishvara, Logos, på en og samme tid moder og datter af Logos.

For at tilføje nogle få detaljer, som ikke har været nævnt før: I den zoroastriske religion omtales aspekterne som Eksistens, Visdom og Lyksalighed og navnene er Ahuramazda, Asha og Vohumano. Den første betegnelse, Ahuramazda (sommestider forkortet til Ormuzd) benyttes ofte for at betegne helheden, lige som man i kristendommen bruger ordet Faderen. Ahura udlægges som ”Den, der er”, mens Maz betyder ”stor”, og Da betyder ”at vide”. Ahura betragtes ofte som livgiveren, og Mazda som den store tænker. Og skrifterne udtaler, at Ahura er trefoldig før alle andre. I dette system omtales de to kræfter i forbindelse med involution og evolution som Spenta-Angra. Ahuramazda, Mithra og Ahriman fremtræder også som en treenighed, men i andre afsnit er Ahriman en personificering af det onde. Det er muligt, at Ahriman i treenigheden repræsenterer stoffet, der ofte har tendens til at blive betragtet som noget ondt. Hvis det er tilfældet, har vi her en af trefoldighederne, der viser hen til Fader, Moder og Søn, som vi også ser det i forbindelse med Osiris, Isis og Horus i det gamle Ægypten, eller Odin, Freja og Thor i den nordiske mytologi.

Iden jødiske kabbala oplever vi en tilsvarende fremstilling. Ainsoph, Den Ene, manifesterer sig som Kether, Kronen, guddommens lyksalighedsprincip og roden til den

menneskelige vilje, som Binah, intelligensen, det bevidste aspekt, roden til erkendelse hos mennesket, og som Chokmaf, det universelle sind, eksistensaspektet, roden til den menneskelige aktivitet. Og selv Guds navn i Det Gamle Testamente, der er jødernes hellige skrift, indebærer en treenighed. Det første vers i bibelen begynder således: ”I begyndelsen skabte Gud himmel og jord”. Ordet, der bruges for Gud, er Elohim, og det ord er et flertalsord. På hebræisk såvel som i mange af de andre gamle sprog er der tre former – ental, dobbelt og flertal, og det er betegnende, at dette ord ikke er ental eller dobbelt, men flertal. Man anerkendte derfor mindst en trefoldig Gud. Rabbi Simeon ben Jochan skriver: ”Der findes tre grader i Elohim, og hver grad er sin egen. Alligevel er de alle et og sammensluttet i En og kan ikke adskilles fra hinanden”. Her ser vi således læren om treenigheden mange århundreder før Kristus. Assyrerne og fönikerne troede på en treenighed: Anu, Ea og Bel. Lao-Tse, den store kinesiske filosof lærte om, at Tao, den evige fornuft, skabte En. En skabte To, To skabte Tre og Tre skabte alle ting. Orfeus, den store græske lærer, fortalte sine disciple, at alle ting var skabt af en guddom med tre navne, og at denne Gud er alle ting. Philo Judæus talte også hele tiden om Gud som en Treenighed i Enhed.

De gamle folkeslag i Mexico og Peru anerkendte en trefoldig guddom – tre personer med et hjerte og en vilje. Druiderne tilbad en tredobbelt Gud med navnene Taulak, Fan og Mollak. Jeg har allerede omtalt, at skandinaverne havde en anden form for treenighed: Faderen, Moderen og Sønnen – Odin, Freja og Thor, som svarer til Osiris, Isis og Horus i Ægypten. Man har antaget, at den kristne lære i denne henseende stammede fra Ægypten, fordi Helligånden i nogle af de tidlige kristne dokumenter tillægges funktionen som den Hellige Moder. I hebræernes apokryfiske evangelium læser vi, at man lader Kristus tale om ”min Moder, Helligånden”. Ofifterne præsenterede Helligånden som den første kvinde, alle levende tings moder. Og det er nedskrevet, at det i Trajans regeringstid skete, at en Alcibides bragte et manuskript til Rom, hvori Helligånden var beskrevet som feminin.

I den nordlige retning indenfor buddhismen hører vi om treenigheden Amitabha, Avalokiteshvara og Manjushri. I den sydlige retning er tanken om en guddom helt forsvundet, men et slags ekko eller en afspejling herfra er bevaret gennem den konstante omtale af Buddha, Dhamma og Sangha.

Sagen er, at manifestation altid er trefoldig. Gud viser sig i tre aspekter, i tre grundlæggende tilstande, som tre essentielle egenskaber, som udstrømmende tre primære funktioner. Det er så vanskeligt at beskrive dette med ord, og betegnelserne, jeg netop har anvendt, er kætteriske ifølge en beslutning truffet på en kirkesamling, hvor det blev bestemt, at det ikke var korrekt at sige, at de Tre Personer i Treenigheden kun var tre aspekter. Alligevel må vi benytte menneskelige ord, når vi taler om disse guddommelige mysterier, og at omtale dem som aspekter er måske det nærmeste, vi kan komme sandheden. I en meget mindre målestok kan vi forstå, hvorledes et menneske kan have forskellige aspekter eller sider af sit væsen. Det samme menneske kan være mand, fader, herre i forhold til sin kone, sine børn, sine tjenere, og dog er han det samme menneske. På nogenlunde samme måde er Gud Skaberen, Bevareren og Befrieren og dog alligevel en og den samme Gud. Han er Fader for vores ånd,

Beskytter af vore liv, Kilden til vore aktiviteter og dog vort inderste Selv – et mysterium, men ikke desto mindre en evig sandhed. De mennesker, der udvikler clairvoyante evner, kan ikke se Gud, for intet menneske har på noget tidspunkt set Gud i sin helhed. Men de kan se tre kraftstrømme, der kommer ned ovenfra, og de kan følge disse strømningers virkemåde. Så hvis disse mennesker ikke blev belært om denne doktrin om Treenigheden, måtte de formode det eller noget tilsvarende for at kunne redegøre for det, de uden tvivl kan se.

Vi kan opleve en smule af Gud ud

fra hans afspejlinger i mennesket, for vi husker, at Gud skabte mennesket i sit eget billede. Det betyder ikke, som nogle tror, at menneskets fysiske legeme har lighed med Guds legeme. Det betyder, at mennesket – ikke legemet, men selve det indre menneske, ånden, sjælen – i sin lighed med Gud er trefoldig i sit væsen og i sin handling – ligesom Gud er trefoldig. I vore diagrammer har vi forsøgt at anskueliggøre dette.

Den fineste prædiken, der nogensinde er blevet skrevet vedrørende doktrinen om Treenigheden er den athanasiske trosbekendelse. Det er et dokument, der findes i bønne-

bøgerne hos både den romerske og den anglikanske kirke. Hvis vi læser bønnen og studerer den omhyggeligt, vil vi se, at den i de fleste af sine udsagn udtrykker en smuk og bogstavelig sandhed. Mange mennesker har fordømt den, men kun fordi de ikke har forstået den. Det er meget ofte hemmeligheden, der ligger bag de rabiater fordømmelser og den kritik, der er så almindelig i vores verden. Vi forstår ikke, og derfor fordømmer vi, hvilket er dumt. Vi bør specielt være tilbageholdende i vores fordømmelser, når vi har at gøre med disse højere tilstande, som ingen af os helt kan fatte.

Jeg indrømmer blankt, at dette dogme er for højt hævet over vores fatteevne til, at vi kan forstå det, fordi det hører til det, vi kalder de højere planer. Der behøves guddommeligt bevidsthed for at forstå det, der er guddommeligt. Vi besidder alle denne guddommelige bevidsthed, men den er endnu kun så lidt udviklet hos os. Vejen, der ligger foran os, er en udfoldelse af det guddommelige, der findes i vort indre, og når denne udfoldelse er afsluttet, vil vi kende, som vi nu er kendt. Men indtil da er det uundgåeligt, at vi i forbindelse med højere niveauer som disse udtrykker os ufuldkom-

ment og opræcist, fordi vores forståelse for disse højere planer er meget mangelfuld. Vi kan dog i det mindste erkende visse ting. Kendsgerningerne er til en vis grad påviselige. Vi kan se, at der i verden findes kraft (vi kunne kalde den for ånd), stof og fænomener. Tænk for eksempel på en juvel. I stenen er der en kraft, der har fået stoffet til at tage en særlig form. Der er stoffet, som er blevet påvirket af kraften. Og der er stenen, fænomenet, som et resultat af bearbejdelsen af stoffet. Det oplever vi overalt med alle ting. Undersøger vi egenskaber hos stoffet, vil vi se, at der er tre – inert, bevægelse og rytme – tre kvaliteter alle steder i alle ting. Al manifestation indtager denne form – aktiv, passiv og resultatet af interaktionen mellem de to. Fader, Moder og Ord eller Udtryk.

I den kristne treenighed har vi ikke denne gruppe Fader, Moder og Søn. Fader og Moder er forenet i den Første Person i Treenigheden. ("Fader-Moder danner et spind", fortæller andre skrifter os). Substansen her er kombineret med, forenet i Faderen og resultatet heraf, Ordet eller Udtrykket, kaldes Sønnen. Den Kraft, der udspringer fra Faderen og udtrykker sig gennem Sønnen og betegner den dynamiske og aktive tilstand (at skelne fra det statiske eller passive), kaldes Helligånden, og skaber Den Tredje Person, der også sommetider kaldes "Lyset fra Logos" eller "Herrens arm".

Når vi taler om Gud, er vores holdning til ham måske lidt mere præcis end hos den almindelige kristne. Det almindelige kristne menneske har en tro på, at Gud er allestedsnærværende og alvidende. Han er hævet langt over alle sfærer, og han rummer alle ting i sig. Alligevel betragter den almindelige kristne ofte Gud ud fra en meget begrænset og personlig synsvinkel. Jøderne (og desværre også de tidlige kristne, der var påvirket af jøderne) betragtede ham som en grusom Gud og som en vred og jaloux Gud. Vi er gradvist ved at fjerne os fra dette synspunkt, men endnu er der mennesker, der betragter ham som mærkeligt begrænset og som en Gud, der er i stand til at bryde sine egne love for at kom-

me menneskenes ønsker i møde. De mener heller ikke, at han ved, hvad der er bedst for dem, medmindre de forklarer det for ham. De synes at mene, at han har behov for at få opmærksomheden rettet mod den-og-den, der har det dårligt, og de ønsker at vedkommende skal få det bedre. De mener også, at deres personlige og særlige forsyndelser har behov for at blive tilgivet. De bringer hele tiden alle former for små personlige og private forhold til hans kendskab og fortæller ham, hvad han skal gøre ved det. Det skyldes, at menneskene sammenblander flere forskellige tankeretninger. Gennemsnitsmenneskets opfattelse af Gud er derfor en blanding af tågede modsigelser.

Vi har allerede set, at den mægtige Sol-Logos for os repræsenterer alt, hvad vi kan lægge i ordet Gud. Ud af sit væsen har han skabt dette vidunderlige system. Gennem det manifesterer han sig i stoffet, som vi kan se, og dog er han også over og uden for stoffets verden. Vi har intet kendskab til, på hvor højt et plan hele hans bevidsthed befinder sig, ligesom vi heller ikke kan vide noget om bevidsthedens sande natur på dette høje plan. Men når han stiger ned til områder, der er inden for vor rækkevidde, er hans manifestation altid trefoldig, og det er derfor, alle religioner skildrer ham som en treenighed. Tre og dog fundamentalt

En. Tre personer og dog en Gud, der viser sig gennem disse tre aspekter. For os, der betragter det nedefra, er der tre aspekter, fordi deres funktioner er forskellige. For ham er de et, fordi han ved, at de blot er facetter af hans væsen. Den treenighed, som vi beskæftiger os med, er Sol-Logos' treenighed.

Der er ingen ord, som vi kan benytte, der kan symbolisere eller forklare disse aspekter eller personer. Ordene ”aspekt” og ”person” er svage i deres udtryk. ”Person” er udledt fra det latinske ord persona, fra sona, lyd, og per, gennem – masken gennem hvilken lyden passerer. Det var masken, der blev båret af den romerske skuespiller. I stedet for selv at blive malet og gjort egnet til at repræsentere en bestemt karakter, holdt den romerske skuespiller blot en maske foran sit ansigt. Ofte havde samme person flere forskellige roller i samme stykke, og for at vise de forskellige karakterer benyttede han masker, der passede til hver enkelt, og skiftede tilsvarende sine klæder. Masken blev kaldt per-

sonaen, og således kom ordet til at betyde den karakter eller person, som skuespilleren skulle forestille. Vi taler om Treenigheden som tre personer, men hverken ordet ”person” eller ”aspekt” er tilfredsstillende. Vi kan ikke forvente at forstå et så stort mysterium, men vi kan se nok til at forstå, at vi her ikke

blot oplever en latterlig tanke, men en stor og grundlæggende sandhed. Og fordi vi forstår noget af betydningen af Treenigheden, foroven og forneden (i de ukendte og usynlige verdener og i de verdener hernede, som vi tror vi kender) da bliver det, der tidligere blot var et afgrænset og uforståeligt dogme, til en levende og oplysende sandhed. Kun gennem Treenighedens tilstedeværelse i mennesket er menneskelig udvikling forståelig, for vi ser, hvorledes mennesket først udvikler intellektet og derefter Kristi liv. Mysticismen er baseret på dette forhold, og vort håb om, at vi skal kende Gud. Det har helgenerne belært os om, og mens vi betræder den vej, som de har anvist os, ser vi, at deres udsagn er sande.

Nyt fra liberal katolsk kirke i Danmark

Ved en festlig gudstjeneste i Århus den 18. maj 2014 blev Lise Ollendorff ordineret til diakonernes orden. Mogens Blichfeldt præsenterede hende over for biskop Uffe Børjesen, og hun afgav derefter et højtideligt løfte om at ville følge forskrifterne. Under den efterfølgende ceremoni lagde hun sig fladt ned på gulvet, mens menigheden og klere-siet sang det særlig ordinationslitani. Til sidst ikklædtes hun diakonens særlige dragt, dalmatikaen. Efter tjenesten underskrev Lise den kanoniske lydighedsed.

Nyheder og program

juni – september

Sankt Rafaels Center, Midtjylland

Roevej 6, 8643 Ans By

Tjenesteliste

Vi holder sommerferie og starter igen i september

Sønd. d. 7. september, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 12. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn.
Motto: selvopofrelse.

Sønd. d. 5. oktober, kl.11.00

Messe og helbredelsestjeneste, søndag i festugen for Skt. Michael og alle engle. Farve: hvid.

Biskop CW Leadbeaters oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Tjenesteliste

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldes senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail olga_kenneth@webspeed.dk.

Sønd. d. 22. juni, kl. 10.30

Sangmesse, søndag i festugen for Skt. Alban, martyr. LKK's værnehelgen. Farve: rød.

Sønd. d. 20. juli, kl.10.30

Sangmesse, 5. søndag i Trinitatis. Farve: grøn. Motto: Gud som fred.

Sønd. d. 17. august, kl. 10.30

Sangmesse, søndag i festugen for Marias optagelse i himlen. Farve: hvid.

Sønd. d. 14. september, kl. 10.30

Sangmesse, søndag i festugen for Marias fødsel. Farve: hvid.

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Nyt fra Helligåndskirken

Tjenesterne holdes hos Simone Andersen. Har du ønske om dåb eller konfirmation bedes du henvende dig til Uffe Børjesen, tlf: 5067 2446.

Ring gerne i forvejen tlf. 8161 9320.

Tjenesteliste

Sønd. d. 15. juni, kl. 11.00

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, Trinitatis søndag. Farve: hvid.

Sønd. d. 17. august, kl. 11.00

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, søndag i festugen for Marias optagelse i himlen. Farve: hvid.

Sønd. d. 21. september, kl. 11.00

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, celebrering af Skt. Sophia. Farve: hvid.

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthusmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Tjenesteliste

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter vil der være samtale/diskussion af forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 15. juni, kl. 11.15

Messe og helbredelsestjeneste, Trinitatis søndag. Farve: hvid.

Sønd. d. 24. august, kl. 11.15

Messe og helbredelsestjeneste, 10. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: hengivenhed.

Sønd. d. 21. september, kl. 11.15

Sangmesse og helbredelsestjeneste, celebrering af Skt. Sophia. Farve: hvid.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., indgang gennem gården, 3400 Hillerød

Konto: 0890 2121561

Nyt fra Maria Magdalene Kirke

Tjenesterne juni - september 2014 er aflyst på grund af sygdom.

Næste tjeneste bliver 12. oktober 2014

Ny bog udkommet - køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning

af den åndelige bygning, som rejser sig under messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolsk niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.